

kuci. Kde však soud je zákonem povolán, by zakročil z povinnosti úřední, jest pořad práva vyloučen, a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo (§ 240 třetí odstavec c. ř. s. a § 514 druhý odstavec c. ř. s.).

Čís. 12613.

Odpor proti protokolu procesního soudu jest podati nejdéle do skončení protokolování (do podpisu protokolu). Byl-li odpor ohlášen ústně soudci teprve příští den a učiněn písemným podáním až, když prohlášeno jednání za skončené, jest odpor opožděný a nemohl odvolací soud o něm jednati v ústním jednání.

Jediným autentickým poznáním o průběhu a obsahu jednání jest pro hranice projednávaného sporu jednací protokol; jen to lze považovati za přednesené, co v něm jest uvedeno, a jeho obsah ohraničuje onu látku, o které jest soudu rozhodovati. Této vlastnosti protokol může býti zbaven jen odporem podle § 212 c. ř. s., ovšem včas vzneseným.

I o nesprávnosti protokolu procesního soudu jest přípustný odvod podle druhého odstavce § 292 c. ř. s., ale jen mimo hranice sporu, ve kterém protokol byl sepsán, není však přípustný za opravného řízení, nebyl-li ohlášeným odporem zachován.

Uznání žalobního nároku žalovaným při ústním jednání není zbaveno účinnosti tím, že žalovaný učinil pak další skutkový i důkazní přednes a že procesní soud nepoučil žalovaného o následcích uznání co do povinnosti k náhradě nákladů sporu, aniž tím, že žalobce neučinil návrh na vydání rozsudku p r o u z n á n í; stačíť návrh na odsouzení při přednesu žaloby.

(Rozh. ze dne 18. května 1933, Rv I 1574/31.)

Žalobě o vydání věci procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, mimo jiné z těchto důvodů: Podstatné vady řízení spatřuje odvolatel v tom, že procesní soud odmítl odpor žalovaného proti obsahu protokolu o jednání ze dne 17. června 1930 a zjistil v protokolu tom, že žalovaný uznává žalobcův nárok, ač tomu tak ve skutečnosti nebylo. Žalovaný tvrdí, že za přítomnosti svého právního zástupce přímo odmítl uznání žalobcova nároku, ježto by s tím byla spojena pro žalovaného bezpodmínečná povinnost k náhradě útrat sporu a eventuelně by mohlo uznání takové býti prejudiciální pro případné nároky na náhradu škody; když se pak právní zástupce vzdálil, odpověděl žalovaný na dotaz soudcův, zda by souhlasil s tím, aby si žalobce zbývající věci odvezl, poukázav na prohlášení svého zástupce, že žalobce může si věci ty odvésti, že mu je žalovaný ihned vydá, že mu to jen překáží, ale neprohlásil (žalovaný), že nárok žalobní uznává. Právní zástupce druhého dne vadu protokolu vytknul a výtku ještě písemně ve formě odporu proti obsahu protokolu podal. První soudce v tom směru uvádí ve svém rozsudku, že na odpor žalovaného, podaný písemně po skončení ústního jednání nemohlo býti hleděno, ježto žalovaný nahlédnutím a podpisem proto-

kol za správný uznal a při protokolování k dotazu soudu výslovně uvedl, že uznává i žalobcovo vlastnictví. Žalovaný v odvolání prohlašuje i toto zjištění prvního soudu za nesprávné, tvrdě, že protokol podepsal, aniž jej četl a znal jeho obsah, jakmile pak seznal nesprávnost, ihned vadu tu vytkl. Kdyby byl chtěl submitovati, nebyl by činil další přednes, že smlouva z roku 1927 byla dělána na oko. Soudce také důkazy o tomto přednesu nabízené nezamítl pro nerozhodnost, nýbrž pro opožděnost. Soud odvolací má, hledě k ustanovení § 498 druhý odstavec c. ř. s., za to, že odpor proti obsahu protokolu ze dne 17. června 1930 teprve dne 20. června 1930 k soudu došlý, jest opožděn, ježto žalovaný sám až do konce ústního jednání byl přítomen a protokol bez námitek také podepsal. Jednání bylo při tomto roku prohlášeno za skončené podle § 180 c. ř. s. s tím, že rozsudek bude vydán písemně. Správně proto podle názoru odvolacího soudu první soudce rozhodl, že na tento odpor nemohlo býti hleděno. Podle § 212 c. ř. s. má býti odpor poznamenán v dodatku k protokolu, když byla stranou vznesena námitka proti obsahu protokolu, což však předpokládá, že námitka byla vznesena při jednání samém. Opožděný odpor jest bezvýznamný, tak jako by vůbec vznesen nebyl a tvoří potom protokol podle § 215 c. ř. s. o průběhu a obsahu jednání plný důkaz. Protokol uvádí, že žalovaný prohlašuje výslovně, že uznává zažalovaný nárok ohledně předmětů, které podrobně jsou podle položek poznačeny. Důkazy, které žalovaný vedl dále, byly pak zamítnuty nikoli jako opožděné, nýbrž pro nerozhodnost, pokud se týče nedostatečný skutkový přednes, takže tím padají vývody žalovaného, svrchu v tom směru prováděné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti dovolateli v tom, že odvolací soud mylně má odpor podaný dovolatelem proti protokolu procesního soudu ze dne 17. června 1929 za opožděný a že řízení odvolacího soudu zůstalo neúplné, poněvadž soud ten o odporu ústně nejednal podle ustanovení § 498 c. ř. s. Podle tohoto ustanovení jest ústně jednati jen o odporu včasném. Podle § 212 c. ř. s. sepsaný protokol má býti stranám ku prohlédnutí předložen nebo přečten a jest jim dovoleno po nahlédnutí nebo přečtení upozorniti, v čem se protokol nesrovnává se skutečným průběhem jednání a, kdyby se ke prohlášení stran nehledělo, může býti vznesen odpor; odpor jest poznamenati v dodatku k protokolu a stranám zastoupeným advokátem soud může naříditi, by odpor byl na jisto postaven podáním krátkého zápisku, jež jest přiložiti k protokolu. Z těchto ustanovení vyplývá, že sepsání protokolu a podání odporu jest společným souvislým a nepřetržitým aktem. Protokol sepsati jest pravidelně při ústním jednání nebo hned po skončeném jednání (§ 211 c. ř. s.). Podpis protokolu jest závěrečným aktem sepisování protokolu (§ 212 první odstavec c. ř. s.). Podle § 265 c. ř. s. jest zápisky podati při ústním jednání, mají býti přečteny a o jejich správnosti má rozhodnouti senát. Z těchto zákonných ustanovení plyne, že odpor podati jest nejdéle do

skončení protokolovacího aktu. V souzeném případě protokol byl sepsán hned při ústním jednání dne 17. června 1929, odpor byl podle dovolatelova tvrzení ústně ohlášen soudci příštího dne, podle spisů však podán písemným podáním ze dne 29. června 1929, tedy po ústním jednání, při němž dokonce již jednání bylo prohlášeno skončeným. Proto odvolací soud právem měl odpor za opožděný a právem o něm nejednal v ústním jednání. Tvrzení dovolatelovo, že měl možnost seznati tvrzenou nesprávnost protokolu teprve, když druhý den po ústním jednání jeho právní zástupce protokol si prohlédl, je nerozhodné; dovolatel netvrdí, že a proč sám nemohl protokol si prohlédnouti. Není ani právně mylným mínění odvolacího soudu, že protokol tvoří podle § 215 c. ř. s. plný důkaz o průběhu a obsahu jednání. Jediným autentickým poznáním o průběhu jednání jest pro hranice projednávaného sporu podle ustanovení § 215 c. ř. s. jednací protokol; jen to lze považovati za přednesené, co v něm jako takové jest uvedeno a jeho obsah ohraničuje onu látku, o které jest soudu rozhodovati. Této vlastnosti protokol může býti zbaven jen odporem podle § 212 c. ř. s., ovšem včas vzneseným. Mínění dovolatelovo, že i o nesprávnosti protokolu jako každé veřejné listiny jest přípustný odvod podle druhého odstavce c. ř. s. jest správný potud, že se tak může státi mimo hranice sporu, ve kterém protokol byl sepsán, není však přípustný za opravného řízení, nebyl-li ohlášeným odporem zachován; soudy vyšší potřebují pro své řízení a rozhodnutí pevného podkladu, nikoli podkladu, který by bylo lze kdykoli napadati. Okolnost, že odvolatel po uznání vlastnictví strany žalující ke svrškům, jichž se týče, při ústním jednání dne 17. června 1930 učinil další skutkový i důkazní přednes, neubírá uznání účinnosti, to tím méně, že žalovaný podle svého udání žalobce vyzval, by si věci odvezl, a žalobce podle svého udání tak učinil. Rovněž to nečiní okolnost, že procesní soud nepoučil dovolatele o následcích uznání pro povinnost k náhradě nákladů sporu. Rovněž dovolatel neprávem s hlediska dovolacího důvodu § 503 č. 4 c. ř. s. vytýká, že soud neprávem vzal při svém rozhodování zřetel na řečené uznání dovolatelova nároku, poněvadž žalobce neučinil návrh na vydání rozsudku pro uznání, jak prý měl učiniti podle § 395 c. ř. s. Toto zákonné ustanovení vyžaduje vůbec návrh na odsouzení; návrh ten však učinila strana žalující již při ústním jednání dne 23. dubna 1929 přednesši tam žalobu; návrh ten podržel svůj účinek až do skončení jednání (§ 193 druhý odstavec c. ř. s.). Uznání nároku jest podle § 395 c. ř. s. samo důvodem k odsouzení.

Čís. 12614.

Neplatí-li o dítěti zákonná domněnka manželského původu, nelze se domáhati žalobou oduznání jeho manželského původu, třebaž jest v matrice zapsáno jako manželské dítě.

(Rozh. ze dne 18. května 1933, Rv I 35/32.)